

ไป
ร=วัง
แสงแดด
จัด

เรื่องและภาพ เพลา

โปรตระวังแสงแดดจัด

เรื่องและภาพ : ภัฏญานัฐ ชีวมงคลการุน (เมอลา)

วรรณกรรมเยาวชนแนวทดลอง สำหรับเยาวชน ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วศ ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพินทร (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว

อ. ดร. พิชญ์ นิลรุ่งรัตน

ช่องทางติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๙๔-๑๖๕-๒๑๑๐

อีเมล : kanyanat.cheewamongkolkarun@gmail.com

โปรด
ร=วัง
แสงแดด
จัด

เมอลา

สารบัญ

Part ๑ ต้นกล้า

ราตรี ๑๔
เรื่องไฉ่ ๆ ๓๔
กำแพง ๓๕
ยินยอม ๓๗
พายุฝน ๓๙
เสียงทนาย ๔๐

Part ๒ เติบโต

บ้านเช่า ๔๖
การบ้าน ๖๐
แพ่ดอกไม้ ๖๓
นม ๔๕ องศา ๖๔
ผลิดอกหรือออกไป ๖๖

Part ๓ **ผลิบาน**

พะยอม ๓๐
ช่อดอกไม้ ๘๐

Special Part **ดอกไม้หลงฤดู**

ต้นแก้ว ๘๕

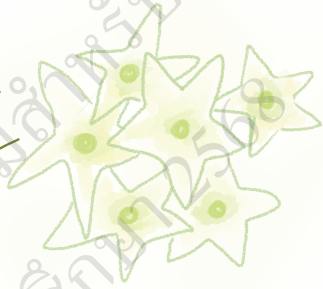
PART ๑

ต้นกล้า

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ในช่วงแรกของการปลูกต้นไม้
ต้องเอาใจใส่ดูแลให้มากหน่อย
เพราะแค่ฝนตกหนักหรือแดดจ้าเพียงนิด
ก็ทำให้มันเฉาตายได้แล้ว

สวัสดี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2558

ฉบับปรับปรุงสำหรับเด็กชั้น
ประถมศึกษา 2568

ฉันมีสิ่งที่ชอบอยู่

หรือไม่ก็อาจจะเคยชอบ

ตัวฉันที่ไม่เก่งอะไรเลย

วันหนึ่งก็มีความมั่นใจขึ้นมา

เชื่อมั่นว่าทำสิ่งนั้นได้ดี

แต่พอโตขึ้น

ฉันก็ได้รู้ ฉันไม่ได้เก่งแล้ว

ไม่เก่งอะไรเลย

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

2 ถูกใจ 0 ความคิดเห็น 0 แชร์

ฉันนอนดูงานวาดที่ยอดถูกใจไม่ขยับเลยตั้งแต่เมื่อวาน
แสงจากโทรศัพท์มือถือเป็นแหล่งกำเนิดแสงเพียงอย่างเดียว
ในห้องสี่เหลี่ยมมืด ๆ

ก็แน่ล่ะ

นี่เที่ยงคืนแล้วใครจะยังเปิดไฟอยู่กัน
ความตั้งใจที่จะนอนตั้งแต่สี่ทุ่มถูกความเครียดพัดหายไปแล้ว
ตอนนี้แม้แต่ข่มตานอนยังทำไม่ลง
การจมอยู่กับความคิดตัวเองในยามดึกไม่ใช่เรื่องสนุกสักนิด

ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ที่ฉันเริ่มตั้งคำถามกับสิ่งที่เคยมุ่งมั่นมาตลอด

“งานเรามันไม่ดีหรอก”

“ทำไมถึงทำได้แค่นี้”

“ทำไมถึงไม่เก่งเหมือน

ไม่เก่งเหมือนคนอื่นสักที”

“ทำได้แค่นี้ แล้วจะสู้คนอื่นได้ยัง

คนอื่นได้ยังไง”

“ยอมแพ้ดีไหมนะ”

ทุกคำที่สามารถบั่นทอนจิตใจผู้ขึ้นมาสารพัด
ทั้งที่ความเป็นจริงไม่อยากจะคิดถึงมันด้วยซ้ำ
ความคิดเหล่านั้นทิ่มแทงลงกลางใจโดยไม่สามารถป้องกันได้เลย

นอนไม่หลับก็ไม่ต้องนอน ฉันบอกตัวเองแบบนี้และพาตัวเองออกมาเดินเล่นหน้าบ้าน ถ้าเป็นที่ต่างจังหวัดคงบอกว่าออกมาดูดาว แต่ในเมืองแบบนี้แค่หาพระจันทร์ให้เจอยังยากนับประสาอะไรกับดาวที่สวนหน้าบ้านของยายปลูกต้นไม้ไว้หลายชนิด ตอนกลางวันก็เคยมาเดินดูมันบ้าง แต่ในเวลานี้ดูเหมือนจะมีบางสิ่งที่โดดเด่นกว่าใครเพื่อน กลิ่นดอกราตรี จะว่าหอมมันก็หอมจะว่าฉุนมันก็ฉุน แต่ในเวลาแบบนี้กลับรู้สึกชอบมันมากกว่าที่คิด เพราะบานตอนกลางคืน จึงเรียกว่าดอกราตรีอย่างนั้นสินะ คนทั่วไปไม่ค่อยชอบเพราะกลิ่นแรงบ้าง เป็นไม้อัปมงคลบ้าง แต่ฉันไม่คิดอย่างนั้น ฉันกลับคิดว่าราตรีเป็นดอกไม้ที่น่าสงสารเพราะมันคงเหงาเฝ้าดูที่ผลิบานส่งกลิ่นหอมขนาดนี้ แต่ไม่มีใครสนใจทั้งที่ออกจะสวยงามแท้ ๆ

“นอนไม่หลับเหรอ” เสียงดังมาจากด้านหลัง
พอหันกลับไปก็ไม่ใช่ใครที่ไหน

“ยายละ ไม่นอนเหรอ”

“มันครั้นเนื้อครั้นตัวเลยลุกมาเดิน”

“แล้วทำไมน้องออกมานั่งหน้าบ้านคนเดียวตึก ๆ ไม่ยอมนอน”

ฉันเงยไป คงเพราะไม่รู้จะเริ่มอย่างไรดี
สิ่งที่คิดอยู่ในหัวกำลังตึกกันวุ่นวายไปหมด

“ยาย หนูออกมาอยู่บ้านเฉย ๆ ให้ยายเลี้ยงได้ไหม”

“เอสิ ยายเลี้ยงได้นะ หลานคนเดียว”

ไม่รู้ว่ายายพูดจริงหรือพูดเล่น
แต่ยอมรับเลยว่าพอได้ฟังแล้วก็สบายใจขึ้นนิดหน่อย

“ล้อเล่น หนูแค่เครียดนิดหน่อย
หนูรู้สึกว่าตัวเองไม่เก่งอะไรเลยสักอย่าง”

ความเจ็บเริ่มเข้าปกคลุม แต่ก็เพียงชั่วครู่เท่านั้น

“จั้นเหรอ ยายเล่าอะไรให้ฟังเอาไหม”

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

เรื่องของเจ้าหนอนน้อยตัวหนึ่ง

เจ้าหนอนน้อยมีความฝัน

มันไผ่ฝันอยากโบยบิน

แต่มันรู้ว่าไม่อาจเป็นดังนกได้

มันจึงแหงนมองท้องฟ้าจากพื้นดิน
แม้จะบินไม่ได้แต่มันไม่คิดยอมแพ้
พยายามเข้าใกล้ท้องฟ้า

และสูงขึ้น

สูงขึ้น

ได้ขึ้นสู่ยอดไม้

แต่โลกไม่ใจดีนัก

พายุพัดโหม

พาเจ้าหนอนน้อยร่วงหล่น

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ปีการศึกษา 2568

ซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า

เมื่อวันคืนผ่านพ้น

มันนឹกยอมแพ้

ซ่อนตนเองจากทุกสิ่ง

ไม่พบเจอใคร

ไม่พยายามทำสิ่งใดอีก

ขณะที่ฉันกำลังคิดตาม จู่ ๆ ยายก็เงยไป

“จบแล้วเหรอกะ”

“เปล่า แค่คิดว่ามันตึกแล้ว”

“แล้วจะไม่เล่าให้จบก่อนเหรอก”

“ไม่เล่า แต่ถ้าพรุ่งนี้น้องตื่นเช้ายายจะเล่าให้ฟังต่อ”

เรื่องโง่ ๆ

มนุษย์มักทำเรื่องโง่เขลาโดยไม่รู้ตัว
เรามักมองเห็นคุณค่าของคนอื่น
แต่กลับมองข้ามตัวเองไปอย่างน่าเหลือเชื่อ
หากมีคนบอกว่าเธอเป็นกุหลาบช่อกงาม
สุดท้ายเธอก็จะเอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับทานตะวันอยู่ดี
ทั้งที่ในความเป็นจริงไม่มีอะไรมาตัดสินได้
ว่ากุหลาบหรือทานตะวันสิ่งใดงดงามกว่ากัน

กำแพง

เพราะไม่กล้าเปิดใจจึงสร้างกำแพงขึ้นมา
ไม่ให้ใครเข้ามาใกล้เกินกว่าที่ควรเป็น
แต่ใครเล่าจะรู้ว่ากำแพงนั้นหน้าตาเป็นเช่นไร

ไม่เหมือนกุหลาบที่มองเห็นหนามได้ชัด
แต่เป็นดั่งยี่โถต่างหาก
ซุกซ่อนพิษร้ายที่ไม่มีทางรู้ได้จนกว่าจะถล่มลึก

หากใกล้มากเกินไปจะถูกพิษร้ายกัดกิน
รู้อีกทีคนเหล่านั้นก็หวาดกลัวพิษร้าย
ถอยห่างจากเจ้ายี่โถเสียแล้ว

ยินยอม

เพื่อให้เธอผลิบานอย่างสง่างาม
แม้เจ็บปวดเท่าใดก็ยินยอมพร้อมใจ
ให้เหยียบย่ำฉันได้ตามต้องการ

น่าแปลกที่ในช่วงหนึ่งของชีวิต
คงมีสักครั้งที่เคยทุ่มเทให้กับความรักอย่างหน้ามืดตามัว
เป็นทานตะวันที่เฝ้าแต่หันมองดวงอาทิตย์
เพราะต้องการความรัก
จึงต้องทำทุกทางเพื่อให้ได้มา
พยายามให้เขามองเห็นตนในสายตา
แม้ต้องถูกแผดเผาจนมอดไหม้ก็ยินดี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

พายุฝน

เพื่อน

คืออะไร

คนที่คอยรับฟังกันทุกเรื่อง

อยู่ด้วยกันแล้วสนุก คอยช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา

และอีกมากมายที่แต่ละคนจะนิยาม

แต่สำหรับฉันเพื่อนคือพายุฝน

บางครั้งก็ทำให้รู้สึกดีเพราะสายฝนเย็นฉ่ำ

ช่วยพัดพาความร้อนให้ผ่านพ้นไป

บางครั้งก็ทำให้เจ็บปวดเพราะพายุฝนฟ้าคะนองที่เกรี้ยวกราด

ที่สำคัญพายุฝนควบคุมไม่ได้

มันไม่จำเป็นต้องสนใจต้นกล้าที่ชุ่มน้ำเกินไป

และไม่ต้องมาคอยสนใจว่าต้นกล้าจะหลุดพัดปลิวหรือไม่

มันไม่เป็นดั่งใจเรา

มันจะเป็นไปดั่งที่ใจเขาต้องการ

เสี่ยงทาย

รัก

ไม่รัก

รัก

ไม่รัก

รัก

ไม่รัก

รัก

ไม่รัก

รัก

ไม่รัก

รัก

ไม่รัก

ไม่มีใครรักฉันเลย

แม้กระทั่งตัวฉันเอง

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

PART 2

โตม

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

การเติบโตไม่เคยเป็นเรื่องง่าย
เพียงแค่เริ่มต้นก็มีอุปสรรคมากมายเสียแล้ว
แต่อย่ากลัวไปเลย
จงเติบโตต่อไปเถิด
ท่ามกลางอุปสรรคมากมายนั้นแล

เมย์

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็ก
ปีการศึกษา ๒๕๖๘

๓.๐๐ น. เสียงนาฬิกาปลุกดังลั่น

ง่วง

นั่นคือความคิดแรกหลังจากตื่นนอน ฉันเอื้อมมือไปปิดเสียงปลุกที่ตั้งมาจากโทรศัพท์มือถือ ในใจพูดไปแล้วว่าขออีก ๕ นาที แต่น่าเสียดายที่วันนี้ทำแบบนั้นไม่ได้ เพราะฉันสัญญากับยายแล้วว่าวันนี้จะตื่นเช้า เรื่องเล่าของยายทำให้ฉันสงสัย อยากรู้ว่าเจ้าหนอนน้อยจะทำไม ยังไง จะจบลงที่ยอมแพ้และหายไปหรือเปล่า เหมือนกับตัวฉันตอนนี้ที่ในใจคิดยอมแพ้ไปแล้วไม่รู้ก็รอบ

ฉันเดินลงไปข้างล่างด้วยท่าทางสะลึมสะลือ แต่ในบ้านไม่มีใคร ก็พอจะเดาได้อยู่แหละว่ายายอยู่ที่ไหน

“แหนะ ทำอะไรนะ” ฉันทเดินไปที่สวน
และเห็นยายก้ม ๆ เงย ๆ อยู่จึ่งเอ่ยทัก

“โอย ตกใจหมด” แต่ดูเหมือนฉันทจะมาเยียบไปหน่อย
ยายหันมาเอ็ดฉันทเบา ๆ

“ตื่นแล้วก็มาช่วยยายหน่อย”

“อ้าว แล้วเรื่องที่เล่าค้างไว้เมื่อคืนล่ะ
ไหนบอกจะเล่าให้ฟังต่อ”

“งานยายยังไม่เสร็จเลยนะสิ อยากฟังก็มาช่วยกัน
งานเสร็จเร็วก็ได้ฟังเร็วนะ”

หลังจากนั้นยายก็บอกให้ฉันไปเอาบัวรดน้ำ
มารดต้นกล้าที่ยายเพิ่งเอาลงดิน

“น้อง มาช่วยยายย้ายกระถางนี้หน่อย เอาไปไว้ใต้ต้นไม้วงนะ”

ฉันย้ายต้นอะไรสักอย่างที่ตัวเองก็จำชื่อไม่ได้

ไปไว้ใต้ต้นไม้วงอย่างที่ยายบอก

หลังจากนั้นก็อีกกระถาง

และอีกกระถาง

ยายอันนี้ไปไว้ตรงนั้น

ยายอันนั้นไปไว้ตรงโน้น

ยายอันโน้นกลับมาไว้ที่เดิม

ยายไปย้ายมาจนสับสนไปหมด

หลังจากย้ายกระถางอยู่นาน

ฉันที่ตื่นเช้ากว่าปกติและเริ่มหิวข้าว

ก็เริ่มทำพฤติกรรมของเด็กสามขวบ

งอแง

“ยาย หนูหิวข้าวแล้ว”

“ยาย หนูร้อน”

“ยายจ๋า เหนื่อยแล้ว”

ฉันงอแงเป็นเด็ก ๆ แต่ยายไม่ถือสา ตอบแค่คำเดียว
แล้วก็หันกลับไปทำงานต่อ ซินแล้ว ฉันคิดว่าแบบนั้น
“ทำไมเราต้องย้ายที่มันไปมาด้วยละยาย แคร่คนน้ำไม่พอเหรอ”

“ต้นไม้มันก็ต้องการการเอาใจใส่
แต่ละต้นไม้ก็ชอบน้ำชอบแดดไม่เท่ากัน
น้ำน้อยไปก็เหี่ยว น้ำมากไปก็เน่า
โดนแดดมากไปก็ตายเหมือนกัน เราก็ต้องปรับให้พอดี
ถึงจะดูแลเหมือนลำบากแต่ถ้าอดทนสักหน่อย
แต่ถ้าเราใส่ใจกับมันมากพอมันก็จะออกดอกสวยงาม”

“อ้อ” เป็นอย่างนั้นเองสินะ

“แล้วตันที่หนูกี้อยู่ที่นี่อะไรเธอ”

“ดอกบานเช้า มันจะบานแค่ตอนเช้าเท่านั้นแหละ

พอตอนบ่ายก็หุบหมดแล้ว สวยใช่ไหม มันมาขึ้นเองหน้าบ้าน

ยายก็เลยย้ายมาไว้ในกระถางให้เป็นเรื่องเป็นราว”

“ต้นนี้อดทนเก่งนะ”

“หือ”

“โดนแดดจัดก็ได้ น้ำน้อยก็ไม่ค่อยเหี่ยว แถมยังออกดอกทุกวันด้วย”

“...”

“น้องคิดว่าจะยอมแพ้ตอนนี้หรือลองอดทนดูอีกสักหน่อยละ

บางทีผลลัพธ์อาจจะดีกว่าที่คิดก็ได้นะ”

ฉบับปรับปรุงสำหรับเด็กในพม่า
ปีการศึกษา 2568

“เข้าบ้านไปอาบน้ำกินข้าวกัน เติ๋ยวายเล่าเรื่องให้ฟังตามสัญญา”

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

แม้จะถูกพัดปลิวจนเจ็บซ้ำ
แต่เจ้าหนอนน้อยไม่ได้ยอมแพ้
มันเพียงย้อนกลับมามองที่ตัวเอง
พยายามในแบบของตัวเอง

โอบกอดตัวเองไว้
ค่อย ๆ เติบโตอย่างแข็งแกร่ง

เมื่อนั้นมันจึงเข้าใจ

ไม่เหมือนกับที่เคยจินตนาการ
แต่มันก็โอบรับได้แล้ว
ด้วยลวดลายที่มีแค่มันเท่านั้น

เรื่องที่ยายเล่าไม่ได้หรือหวaleyสัณนิต มัณธรรมาและเรียบง่าย
คงเพราะแบบนั้นฉันถึงคิดว่าดีจังที่จบแบบนี้ ฉันอาจจะหวังมาตั้งแต่แรก
หวังให้เจ้าหนอนน้อยไม่ยอมแพ้ หวังให้มันโอบบิณอย่างอิสระเหมือนกับ
ที่ฉันหวังให้ตัวเองไม่ยอมแพ้ หวังว่าสักวันฉันก็จะสามารถโอบบิณ
อย่างสง่างามได้ด้วยลวดลายของตัวเอง

ฉบับปรับปรุงสำหรับเด็กชั้น
ประถมศึกษา 2568

การบ้าน

“ขอให้ทุกคนปลูกต้นไม้คนละหนึ่งต้นมาส่งตอนปลายเทอม”

การบ้านวิชาการทำงาน ที่อาจารย์เคยให้ทำสมัยมัธยมต้น

อาจารย์บอกว่ามันเป็นงานง่าย ๆ

สิ่งที่ต้องทำคือนำดินอ่อนลงดิน

และรดน้ำวันละครึ่งอย่างสม่ำเสมอ

ดูเหมือนจะง่าย

แต่ความสม่ำเสมอแหละที่ยาก

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

แพ้ดอกไม้

คำว่าแพ้มี 2 ความหมาย

ความหมายแรกคืออาการแพ้ในทางการแพทย์

ส่วนความหมายที่สอง...

ฮัดซิว

วันแห่งความรักที่มองไปทางไหนก็เห็นแต่ดอกกุหลาบ

สีแดงบ้าง ชมพูบ้าง มองไปมองมาก็รู้สึกคันจมูกขึ้นมาชะง่อนนั้น

แต่อย่าเพิ่งเข้าใจผิด ฉันไม่ได้แพ้อะไร ก็แค่อยากจะจามออกมาดื้อ ๆ

เห็นคนนู้นคนนี่มอบดอกไม้ให้กันแล้วมันก็รู้สึกอิจฉานิด ๆ นะ

“เธอ ๆ เพื่อนเราฝากมาให้”

เพื่อนผู้หญิงต่างห้องที่ไม่ค่อยคุ้นหน้ายื่นดอกกุหลาบมาให้ดอกหนึ่ง
ซึ่งฉันก็รับมา

“ขอบคุณค่ะ”

ความรู้สึกเวลาที่ได้ดอกไม้เป็นแบบนี้เองสินะ

โอเค ฉันแพ้ดอกไม้

และนั่นคือความหมายที่สอง

มุม ๔๕ องศา

รู้วิธีการตัดกิ่งสำหรับการจัดดอกไม้ไหม
การตัดกิ่งดอกไม้สดโดยทำมุม ๔๕ องศา
เป็นวิธีที่ทำให้ดอกไม้อยู่ได้นานที่สุด
เพียงแค่ปรับมุมที่ใช้ตัดกิ่งดอกไม้เพียงเล็กน้อย
ผลลัพธ์ก็เปลี่ยนไปแล้ว
ไม่ว่าจะเป็นในเชิงเรขาคณิตหรือฟิสิกส์
มุม ๔๕ องศาถือเป็นเรื่องมหัศจรรย์
เพราะมันเหมาะสมในหลาย ๆ ด้าน
ชีวิตก็คงเป็นแบบนั้นเหมือนกันใช่ไหม

ผลิดอกหรือออกใบ

เคยมีคนพูดว่า

ทุกคนล้วนเป็นดอกไม้ที่รอวันผลิบาน

อาจจะเร็วหรือช้าไม่เท่ากัน

แต่ถ้าเราไม่ใช่แม้กระทั่งไม้ดอกเลยละ

ถึงอย่างนั้นก็ไม่เป็นไรหรอก

ต่อให้เป็นแค่ไม้ประดับที่ไม่มีวันผลิดอก

ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่งดงาม

ศูนย์บริการกรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

PART 3

เฉลย

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

หากใจมนุษย์เปรียบดังทุ่งดอกไม้
ท่ามกลางใจเจ้าคงเป็นทุ่งดอกไม้กว้างใหญ่
มีเหล่าบุปผาอยู่นับอเนกอนันต์

$$W = G \cdot y$$

เวลาที่คนเราทำอะไรสักอย่างด้วยความรักและความตั้งใจ
การกระทำนั้นมักจะดูมีเสน่ห์ขึ้นมาอย่างไม่น่าเชื่อ

ฉันเริ่มสนใจเรื่องต้นไม้ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ อาจจะเป็นตอนเด็ก
ที่เคยแอบหยิบหนังสือกล้วยไม้ของยายมาอ่านเล่นหรืออาจเป็น
เพราะได้เห็นยายใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในสวนและซึมซับมันมาโดยไม่รู้ตัว
พอรู้ตัวอีกทีฉันก็เริ่มชอบการเดินเล่นในสวนที่เต็มไปด้วยต้นไม้ที่ยายปลูก
การได้ฟังเรื่องเล่าสมัยยายสาว ๆ ก็สนุกดีเหมือนกัน ยายทำให้ฉันคิดได้
ว่าเวลาที่คนเราพูดถึงสิ่งที่ชอบ เรื่องราวนั้นมักจะน่าฟังเสมอ ยายพูดเรื่อง
เกี่ยวกับต้นไม้ได้ทุกครั้งที่ฉันถาม ซึ่งฉันก็ชอบฟังเสียเหลือเกิน

“น้อง ไปเดินเล่นกับยายไหม”
เสียงยายตะโกนมาจากหน้าบ้าน

“ไปค่ะไป ยายรอหนูด้วย”

ฉันตอบอย่างกระตือรือร้น รีบปิดหน้าจอแท็บเล็ต
ที่แสดงกระดาดเปล่าในโปรแกรมวาดรูปทิ้งไป
ก่อนจะวิ่งออกไปหายาย

ฉันตัดสินใจกลับมาวาดรูป

วาดในแบบที่มันห่วย ๆ นั่นแหละ
ฉันบอกกับตัวเองว่าจะไม่หนีจากมันอีก
ถ้าไม่ทำสิ่งนี้ต่อก็คงไม่มีอะไรที่ฉันจะทำอีกแล้ว
ถึงมันจะดูเป็นความคิดสุดโง่ แต่เชื่อเถอะ
เพราะคิดแบบนี้ฉันถึงยังไม่ทิ้งความฝันไป
และฉันก็คิดว่าดีจริง ๆ ที่เป็นแบบนี้

ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ แต่ต้องยอมรับว่ายังคงคิดอยู่ตลอด
ว่าเมื่อไหร่จะเก่งสักที มันเป็นความคิดที่หายไปไม่ได้ง่าย ๆ เพราะจนถึง
ตอนนี้ฉันก็ยังคงไม่มั่นใจในงานของตัวเองอยู่เหมือนเดิม ต่อให้ใครต่อใคร
จะบอกว่ามันสวยขึ้น ฉันพัฒนาขึ้น ฉันก็ยังคงลบคำถามเหล่านั้น
ออกไปไม่ได้ แต่คิดไปก็ไม่ช่วยอะไรเท่าไร สิ่งที่ทำได้มีแค่การทำต่อไป
ทำไปเรื่อย ๆ จนกว่าคำถามเหล่านั้นจะหายไป ถึงอย่างนั้นฉันก็
ดีกว่าเมื่อก่อนมาก ถ้าถามว่าทำไมถึงดีกว่าเมื่อก่อน ก็คงเป็นการที่ฉัน
ยังวาดรูปอยู่ละมัง

ฉันกับยาย เรามักจะมาเดินเล่นด้วยกันทุกเย็น
จริง ๆ มันเริ่มมาจากการที่ยายออกกำลังกายหนักไม่ได้
จึงต้องเดินเพื่อให้ร่างกายได้ขยับ ส่วนฉันก็มาเดินเป็นเพื่อนยายอีกที่
ตอนแรกก็ไม่ได้กระตือรือร้นขนาดนี้หรอก เพราะฉันเอาแต่นั่ง ๆ
นอน ๆ เล่นแต่โทรศัพท์ทั้งวัน เลยถูกบังคับให้ออกกำลังกายบ้าง
การมาเดินกับยายก็เลยถือเป็นการออกกำลังกายของฉันด้วย
และออกมาข้างนอกบ้างก็ดีเหมือนกัน

“ยาย ต้นนี้มีดอกหรือเปล่า”

ฉันทามขณะที่มองไปที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง
ไม่ใช่ต้นที่ยายปลูกแต่เป็นต้นของข้างบ้าน หลังจากออกมาเดินเล่น
กับยายจนเป็นกิจวัตรได้หลายเดือนก็สังเกตเห็นเข้า
แต่ฉันจำไม่ได้เลยว่ามันเคยออกดอกบ้างไหม

“มีสิ ปกติจะออกดอกพร้อมกันทั้งต้น หอมมากเลยนะ” ยายตอบ

“จริงเหรอ แล้วทำไมมันไม่ออกดอกสักทีล่ะ”

“เพราะมันมีช่วงเวลาของมัน”

แม้ว่าต้องใช้เวลาเป็นปี
เพื่อให้ได้เฝยตัวเพียงชั่วครู่
แต่เมื่อเวลานั้นมาถึง
จะเป็นช่วงเวลาของมันอย่างแท้จริง
ผลิดอกบานสะพรั่งเต็มต้น
ส่งกลิ่นหอมเย้ายวน
จนผู้คนไม่อาจเมินเฉย
และคอยเฝ้ารอวันที่มันจะผลิบานอีกครั้ง

ก็ยังไม่รู้หรอกว่าวันที่ตัวฉันผลิบานจะมาถึงเมื่อไหร่

แต่ฉันก็คงเฝ้าหวังให้มันมาถึงในสักวัน

ถ้าวันนั้นมาถึงฉันอาจจะรักตัวเองได้มากกว่าเดิม

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ช่อดอกไม้

สัญลักษณ์ของการแสดงความยินดี

คำขอบคุณ ความรัก หรือคำขอโทษ

ในดอกไม้ช่อหนึ่งอาจมีได้มากกว่าหนึ่งความหมาย

ดอกไม้แต่ละดอกมีความหมายในตัวของมันเอง

ถึงแม้จะอยู่รวมกับดอกไม้ชนิดอื่น

มันก็ยังคงมีความหมายในตัวเองไม่เปลี่ยน

ในทางกลับกันมันก็ไม่ได้ทำให้ความหมาย

ของดอกไม้ชนิดอื่นหายไป

มันไม่แข่งหรือข่มกัน

แต่ยังสวยงามเมื่ออยู่รวมกัน

ด้วยความหมายของตัวเอง

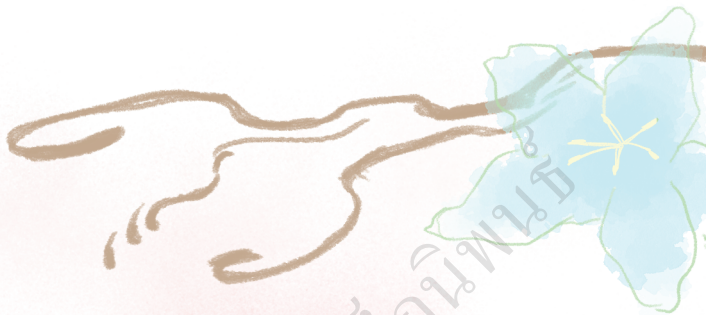
ฉบับปรับปรุงสำหรับเด็กในชั้น
ประถมศึกษา 2568

ศูนย์บริการกรมสำหรับเด็กนพรั
ปีการศึกษา 2568

SPECIAL PART

วอนรักเธอ

ต้นแก้ว

ทุกคนรู้จักดอกไม้หลงฤดูกันไหม

ปรากฏการณ์ที่ดอกไม้ผลิบานผิดไปจากช่วงปกติ หรือผลิบานนอกฤดูกาลที่ควรจะเป็นไปตามธรรมชาติ สิ่งนี้ถือเป็นความไม่ปกติ แต่เป็นความไม่ปกติที่พิเศษ การที่ไม่สามารถผลิบานในช่วงเวลาที่เหมาะสมได้ มันไม่ใช่เรื่องผิดพลาดหรอก เพราะการได้ผลิบานในช่วงเวลาที่ไม่ปกติ คงสร้างความประหลาดใจน่าดู หรือถ้าหากเป็นดอกไม้ที่ควรจะ ออกดอกตลอดทั้งปี แต่กลับไม่ออกดอกเลยก็ไม่ใช่ว่าความผิดของมัน แต่เป็นสิ่งแวดล้อมต่างหากที่ทำให้มันเป็นแบบนั้น

เรียนมาแล้วนี่ที่ยายเคยบอกนะ การที่ดอกไม้จะผลิบาน ต้องใช้ทั้งความใส่ใจและเวลา นาน้อย นานมาก แดดอ่อน แดดจัด ทุกอย่างล้วนมีผลกับมันทั้งสิ้น เมื่อทุกอย่างอยู่ในจุดที่พอดี ตอนนั้นดอกไม้ก็จะผลิบานได้ด้วยตัวของมันเอง เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นดอกไม้หลังฤดูหรือดอกไม้ที่ยังไม่ผลิดอก มันก็ไม่แย่นักหรอก

จริงไหม

วันนี้ก็เป็นอีกวันที่ฉันมาช่วยยายรดน้ำต้นไม้และย้ายกระถางในตอนเช้า
ไม่ถึงกับเป็นกิจวัตร แต่ถ้าวันไหนตื่นเช้าฉันก็จะแวะไปหายาย
ที่สวนก่อนเสมอ การต้องมาก็ม ๆ เงย ๆ หลังตื่นนอน
ก็ไม่ได้แย่นักหรอก ถือว่าออกกำลังกายตอนเช้า

“ยาย ยายชอบต้นไม้ต้นไหนที่สุดคะ”

ฉันถามคำถามที่สงสัยมาสักพัก

หลังจากที่มาช่วยงานในสวนของยายอยู่บ่อย ๆ

“จริง ๆ ยายก็ชอบทุกต้นนั่นแหละ เพราะตั้งใจปลูกมันมา

ถ้าไม่ชอบก็คงไม่ดูแลอย่างดีหรอก”

“ไม่มีต้นไม้ที่ชอบเป็นพิเศษเลยเหรอ” ฉันเข้าชี้ถามต่อ

แต่คราวนี้ยายหันมามีให้

“ตามยายมาสิ”

ยายเดินนำไปที่หลังบ้านและหยุดลงที่ต้นไม้ต้นหนึ่ง
มันเป็นต้นที่สูงกว่าฉันนิดหน่อย
มีดอกสีขาวเล็ก ๆ อยู่รวมกันเป็นช่อ
มีกลิ่นหอมเฉพาะตัว

สวยงามแต่เปราะบาง
คงเป็นคำนิยามที่เหมาะสม

“ยายชอบต้นนี้”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะมันทำให้ยายนึกถึงคนที่ยายรัก”

“แล้วมันคือต้นอะไรเธอ”

“ต้นแก้ว”

เคยบอกหรือยังนะ ต้นแก้ว คือชื่อของตัวเอง

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

จากผู้เขียน

“ขอให้เป็นด้นกล้าที่แข็งแกร่ง ขอให้เป็นการเติบโตที่มีคุณค่า
และผลิบานอย่างภาคภูมิ”

